

Sygn. akt III CSK 271/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W.
przy uczestnictwie M. G.

o orzeczenie zakazu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 listopada 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 7 marca 2014 r., sygn. akt XII Ga [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację uczestniczki od postanowienia z dnia 1 sierpnia 2013 r. Sądu Rejonowego w N. w sprawie o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej.

Na postanowienie Sądu Okręgowego uczestniczka wniosła skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność, gdyż nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna Sądu drugiej instancji. Skarżąca podniosła również, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i wywołujące rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżąca powinna w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżąca wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Wniosek skarżącej o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony zbyt ogólnikowo, w sposób nieprowadzący do wykazania jej oczywistej zasadności. Pobieżne stwierdzenie, że w toku postępowania nie została zrealizowana funkcja kontrolna i rozpoznawcza Sądu drugiej instancji nie stanowi przyczyny kasacyjnej wyrażonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Nie uzasadnia przyczyny kasacyjnej także teza o rozbieżności; samo powołanie orzeczeń mających wskazywać na rozbieżność judykatury nie jest wystarczające, bez wnikliwej, analitycznej oceny, na czym ta rozbieżność polega oraz z czego ona wynika, a także bez przekonującego wskazania, że rozpoznanie wniesionej skargi spowoduje lub choćby przyczyni się do usunięcia tej rozbieżności.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).